

KULTUR

Utstilling Dyrker stilhet og uro

Beili Liu, Recall, installasjon: voks, tråd lyspære.

Uhellsvangert

HA
Hå gamle prestegard: Beili Liu, installasjon; Kumi Machida, tegning. T.o.m. 28. aug.

To fine utstillinger på Hå gamle prestegard denne sommeren: i låveloftets nærmest mytiske rom, hvor de glisne plankeveggene slipper inn lys og lyden fra havets evige puls, viser kinesiske Beili Liu to stille, skjøre konstruksjoner i vokset tråd, mens japanske Kumi Machida stiller ut tegninger med foruroligende motiver i etasjen under.

Beilis installasjon heter Recall – å minnes, erindre, men også å kalle tilbake, brukt om noe som er ugjenkallelig. Hun har gjen-skapt, nærmest som et flytende fantombilde, konturene av sine foreldres lille ettromshus i det

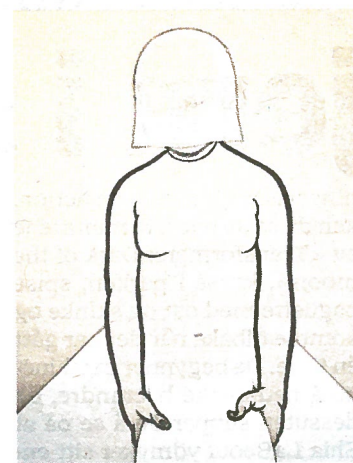
nordlige Kina. Oppe på mørkeloftet henger lange voksede tråder fra takbjelkene, med en enslig lyspære. Installasjonen er som en strektegning i rommet. Den blir et erindringsbilde i grenselandet mellom konkret, fysisk materialitet og en flyktig, immateriell tanke, en abstrakt metafor både for hjemlengsel og lengselen tilbake til en barndom med trygge rammer.

Men i motsatt ende av loftet truer et stort edderkoppnett, laget i samme materiale. Det er lyset som fanges i dette nettet; vakkert men samtidig truende. For dimensjonen mer enn antyder at det er spunnet for å fange legemer så store som menneskers. Så står jeg her, midt mellom husets trygghet og denne verdens farer og må selv finne

veien gjennom loftets halvmørke.

Machida lager utsøkt tegnekunst; hun står i den japanske nihonga-tradisjonen, samtidig som hun sprenger dens konvensjoner. Ikke bare ved å smelte den sammen med elementer fra den japanske tegneseriekunsten manga; også fordi hun på så mesterlig måte balanserer en tilsynelatende harmoni med noe udefinert truende.

Vi ser babyer og små barn; perspektivet er tett på, motivene sterkt beskåret. Konturlinjer og små innslag av farge framstår som avsatt på lerretspapiret som svært gjennomtenkte, nærmest filosofiske overveielser. De elegante konturlinjene består av hundrevis av små tusjstrøk – bil-

Kumi Machida, «a mountain», tegning, 2011.

dene har tegneserierutenes visuelle klarhet, men de er utført med svært subtile virkemidler.

Det er nettopp derfor jeg opplever tvetydigheten så sterkt og foruroligende: det som ved første øyekast kan virke som harmoniske utsnitt av småbarns hverdagsliv, forvandles langsomt, men insisterende, til

uhellsvangre visjoner av at noe har gått galt. Her er kutt i huden, men uten blod; her er ingen lek, nærhet eller varme; tvert imot ser barna ut som avindividualiserte og sjelløse dukker. Fremmedgjorte, uten liv.

Denne kritikken av det japanske samfunnets ensretting og konformitet er lett å overføre også til et vestlig blikk. Det er flott at prestegarden viser Machidas bilder samtidig med Pushwagners. Begge anvender en tegneseriestil i sin kritikk av samfunnet, begge har en affinitet til popkunstens virkemidler. De er likevel nokså forskjellige; de utfyller hverandre godt og gjør sommerens kunstutflukt til Hå interessant og givende.

TROND BORGEN